

текле су три дуге дуге десетине лета како си у лепом сонету обећао Словенцима:

Што је досада Љубљана доживела

— — — — —
Вама ће певати песме наших Хомера.

А још и дан данашњи узалуд са осврћемо по словеначком пољу да бисмо пронашли каквога Хомера. Међу печуркама које су на кишном времену унаоколо порасле, наиђем још на по коју гљиву која живи од данас до сутра, али снажнијег рашћа ретко видимо. Додуше, овај ила онај затегао је струницу и позвао епску музу, али неки људи међу нама говоре — не знам да ли тако суде из зависти или каквог другог разлога — да те мелодије више ожалосте онога ко разуме ствари него што га развеселе. Бојати се и мени оштрога суда кад би им свој одломак тога „што је Љубљана доживела“ изнео у одмереним стиховима. Али не одвраћа ме од тога само страх, не — зашто не бих рекао истину — већ и свест о немоћи ме гони да у тој простој повести кажем што ми је открила муза — ако се до сада није чуло да и новелисте имају музу.

(Превод Љ. С. Ј.)